

”Låt inte en häxa leva”

Exodus. Gamla testamentet

Häxhammaren

Malleus Maleficarum

En skrift av Paul Lindberg

www.rikareliv.info

FÖRORD

Sakinnehållet till denna skrift har hämtats från olika forskningsrapporter, kritiska diskussionsartiklar, uppslagsböcker och annan saklitteratur som berör ämnet. Sakinnehåll hänvisar även till National Geographics vetenskapliga program om forskningen kring kvinnoförföljelsens mekanismer, som häxfenomen under medeltiden. Referenser till Bibeln med kommentarer har hämtats ur tidigare skrifter av Paul Lindberg – Kvinnan och Urkyrkan och Paulus Suckar. Dessa båda skrifter finns i sin helhet på nättidningen Rikare Liv, Skrifter.

Häxhammaren Rikare Liv – Civilisation, 2010

Paul Lindberg

www.rikareliv.info

paullindberg@rikareliv.info

Häxhammaren

INLEDNING

Häxhammaren, en handbok om hur häxor avväpnas och bekämpas, realiserades under den så kallade mörka medeltiden. Författarna var kyrkans egna män, Heinrich Krämer, präst och förhørsledare, och Jakob Sprenger, professor vid Kölns universitet. Boken var en kommentar och utläggning till påven Innocentius VIII:s bulla, *Summis desiderantes affectibus*, ett direktiv för bekämpning av trolldom och häxeri.

Häxhammaren fick katastrofala följder för massor av kvinnor och spände över århundraden – under 1400–1700-talen.

Många frågar sig hur dessa infernaliska grymheter, och i sådan omfattning, kunde få fäste hos människor – dessutom med uppkomsten i kyrkan? Var det bara en skyldig upphovsman till denna katastrof, Heinrich Krämer, vilka vissa forskare antyder? Eller fanns förutsättningarna redan inbyggda i den traditionella och påtvingade kyrkodogmatiken?

Makten över kyrkan låg helt i händerna på feodaladeln, och över dem kungar och kejsare. Ur denna sekulära övermakt tillsattes kyrkans ledare uppifrån och ned, och bestämde kyrkans dogmatik, normer och edikt.

Den rörelse som skulle komma att bli den kejsarliga romerska kyrkan, gjorde sig själv under 100-talet och framåt oantastlig i ett frenetiskt försvar och rättfärdigande för den enda allenarådande tron (*apologi*; försvarsskrifter). Försvaret gällde mot all form av ifrågasättande

och all slags kritik i de egna leden. Samma frenesi ogiltigförklarade även andra kyrkor med annorlunda uppfattningar om hur arvet efter Jesus skulle utvecklas.

Parallella frikyrkor utvecklades emellertid och växte sig allt starkare sida vid sida. Dessa frikyrkor ansåg också att de var Jesu efterföljare. Den växande kristenheten var tillsammans vid denna tid minoritetskyrkor underställda den romerska kejsrerliga statsreligionen.

Heligförklarade kyrkofäder och *apologeter* kom under 100-talet och därefter att bilda rörelse till försvaret för sin linje och sina ståndpunkter mot kritik, som beskrevs som lögner och baktaleri. Hos apologeterna och kyrkofäderna hittades argument och innehåll som gav Häxhammarens underlag. Detta är också arvet efter den rörelse som segrade och skrev sin kyrkohistoria.

Vad var det då som apologeterna och kyrkofäderna så nitiskt ville försvara? Först och främst gällde det doms- och bestämmanderätten över Jesusanhängarna, genom bland annat tilltvingandet av att göra Paulus till Jesu arvtagare. Det vill säga den person som skulle utgöra successionsordningen för Jesusarvets fortsättning! Och på så sätt lyckades de med tiden att avvärja Jesus radikala andemening i betydelsen av kärlek och rättvisa gällande för alla människor..

Olika frihetliga, kristna samfund tolkade Jesus värdeord, och dessa texter gjordes tillgängliga på grund av Petrus uppmaning att profetera. Allt i enlighet med Jesus uppmaning: gör människorna till lärjungar.

Jesus själv hade utsett Jakob och Petrus till sina efterträdare, och förklarat Tomas som hans jämlike, det vill säga en som helt och fullt förstått Guds avsikter för människornas liv.

Strävandet efter att ta över Jesusrörelsen hade sitt tidiga ursprung från krafter som ville något annat med Jesu värdelära. Jesus hade varnat sina anhängare om detta. Varningen gällde den mörka makten som inte ville låta Jesus allenarådande få vara rättesnöre för den nya kristna rörelsen. Mörkrets makter besvärades över bland annat de 120 människors omslutning av helig andekraft, som i enlighet med Jesus successionsordning alltså utvalt Jakob och Petrus till sina efterträdare.

Jakob och Petrus avsikter förvrängdes och baktalades, med påståenden om att de endast ville förändra judendomen istället för att gälla

alla människor. Men detta tillhör inte sanningen. Alla Jesus följeslagare visste helt klart vad det var som gällde. Jesus varnade att direkt efter honom kommer han att förrådas. Vilket visades vara sant.

På frågan om den världsvida kyrkan blev så som Jesus själv ville, i enlighet med hans predikningar, så är svaret ett klart nej! Denna klarhet kan utläsas genom kristenhetens 2000-åriga makthistoria.

Över Jesus värdelära sattes ett lock!

I och med Jesus verksamhet bland människorna, kom en stor mängd till tro på hans värdeord. Denna tro, som växte explosionsartat, destabiliserade maktordningen och skrämde makthavarna – det var ett hot mot den bestående ordningen. Det var Jesus mening och den eld som skulle förändra var och en.

Över denna kärleksrörelse utan makt, ville mörkrets makter ta över ledningen och i stället utöva hierarkisk och konformistisk maktordning. I den processen grodde missväxten, och därför gick det som det gick.

Häxhammaren kunde alltså utgå från en hel del urkundsmaterial – uppkomna traditioner från antiken och tidig medeltid, vilket möjliggjorde den monstruösa handbokens förverkligande.

Det finns inga forskare eller kyrkor som efter upplysningstiden på något sätt försvarar kvinnoförföljelserna, självklart. Däremot tycks vissa teologer och religionsforskare i dag vilja lindra ansvarsbördan för medeltidskyrkan, och därmed göra vår tids kyrka mindre ansvarig, för de brister som fortfarande är fästade vid en hel del traditioner. Det tycks handla om en vilja av att slippa behöva göra grundläggande förändringar, vilket är nog så märkligt.

I denna skrift görs försöket att påvisa ursprunget till häxjakten, Det kan nämligen spåras ända från romarrikets bränning av kristna martyrer, inom det kejserliga Rom. Dessa människobräningar togs efter hand över av den kommande romerska kyrkans *Inkvisition* mot oliktankande, ända fram till den mörka medeltiden – ett epitet som är högst relevant.

Paul Lindberg, 2010.

DEN MÖRKA MEDELTIDEN

Ett fasansfullt monster släpptes löst när boken *Malleus Maleficarum*, den så kallade Häxhammaren utgavs år 1486. Detta hände under boktryckarkonstens begynnelse och var av största betydelse för handbokens snabba spridning. Häxhammaren kom ut i en upplaga av 30 000 exemplar. Om man betänker hur stor befolkningen var vid den tiden och hur stor läskunnigheten var, så måste det ha varit en mastodontupplaga.

Häxa och häxeri har sin uppkomst ur rena fördomar av exempelvis oförklarliga naturfenomen, eller förtretligheter människor emellan. Att det blev kvinnan som fick bära hundhuvudet kan delvis ha förklaringen av att kvinnor värderades lägre än män – av männen. Denna förnedring hade ju sina orsaker.

Kvinnan har bevisligen haft högre samhällsställning före kristenhetens era inom vissa regioner i Europa. De som rankades lägst blev också tacksamma hackobjekt – några att skylla på när irriterande besvärligheter uppstod. I vilket fall som helst var det okunskapen som gav svaren på behoven av att skylla missnöje och frustration på någon eller något.

Häxförföljelserna har sina förklaringar, vars orsaker med tiden ideligen avslöjas. Det är vad bland andra forskarna sysslar med.

På uppdrag av påven Innocentius VIII:s bulla angående bekämpandet av trollkonster och häxeri, svarade en hel del godtrogna figurer med att söka efterleva påvens direktiv. Och den mest patologiska lydningen utfördes av en förhørsdomare, Heinrich Krämer, med det katolska prästnamnet Institoris. Han leder häxjakten från Innsbruck i Österrike.

Om Krämer finns en hel del dossier från samtiden, och det handlar om monstruösa förbrytelser. Det var självklart inte bara en man som låg bakom den världsvida kyrkans grövsta brott genom tiderna. Krämer var en av många som lydte order från en ofelbar påve. Det var

ändå Heinrich Krämer och Jakob Sprenger som gav ut handboken Häxhammaren, vilket historiskt gjorde dem till portalfigurer vid sidan av, och under påvarna.

Påvens bulla gällde ett dödligt uppdrag: att leta upp, förhöra, tortera, åtala och avrätta häxor. Med handboken Häxhammaren kunde häxor krossas. Häxpanik uppstod i större delen av Europa, och med handboken uppstod ett skräckvälde som genomleds i århundraden.

Den mörka medeltidens häxjakter hade inte sin grund hos andliga människor eller från Jesu värdelära. Häxjakten hade sin grund i okunskapen och oviljan till kärlek och rättvisa. Och den oviljan har haft sin långa historia tillbaka från en dimhöljd forntid.

Redan i begynnelsen lägrades mörkret över världen.

GOTT OCH ONT – LJUS OCH MÖRKER

Hur förklarar modern forskning häxjakten? En del forskare tycks mena att när människor accepterar att det finns en övernaturlig, dold och hemlig konspiration av olika slag, exempelvis satanism, djävulsdyrkande, trollmagi och mycket annat djävulskap, så kan häxfenomen skapas. Det låter både rimligt och troligt, i alla fall som en delförklaring.

Om vi översätter medeltidens tankegångar kring frågan om gott och ont med vår tids syn på liknande fenomen, så hittar vi vissa paralleller.

Bakom alla ståndpunkter växer var och ens omdöme som grundas på gott och ont, *etiken*, vilket tillsammans utgör *den allmänna mening*. Detta relationsspinn människor emellan utgör ett samhälles grundvärderingar. Begreppet *medvetandet* har språklig betydelse i människans alla relationer och all kunskapsförståelse.

Medvetandet handlar i grunden om *vetandet med varandra*, som får sin förlängning i det andliga begreppet *communio* – gemenskap. Det har alltid funnits ett *allmänt medvetande*, men som sett olika ut i civilisationerna, beroende på de omständigheter som människorna befunnit sig under.

Ett allmänt medvetande av i dag kan exempelvis hålla tesen om arternas kamp som fullkomlig sanning. Ett annat är att Gud är en fullkomlig realitet. Allmänt medvetande och objektiv sanning går inte så sällan i otakt. Ett allmänt medvetande har sin uppkomst ur den *subjektiva-jag-upplevelsen*, som tillsammans med likasinnade utgör deras gemensamma ståndpunkter, och bildar den allmänna meningen.

Det är de personliga upplevelserna av världen och tolkandet av dess betydelser som är jagets subjektiva enhet – det vill säga, jag själv och mina interagerande relationsutbyten med alla andra, vilket formar och utgör den gemensamma *upplevelsebetydelsen*.

Begreppet *världsbild*, föreställningen om tillvarons beskaffenhet, är ett exempel av upplevelsebetydelsen. Världsbilden är aldrig statisk, och har alltid varit under förändring.

Upplevelsernas tolkningar kan exempelvis, i sämsta fall, styras av manipulatörer som vill bestämma över människornas *fria vilja*, vilket varit det vanligaste under världsordningens hela historia. Häxjakten var ett fenomen orsakat i enlighet med ovanstående begrepp.

Tillsammans har människans kollektiva erfarenheter även utmynnat i bland annat andlighet och religion, filosofi och kultur, lagstiftning och rättsväsende. Gott och ont motsvarar ljus och mörker från gamla tiders betraktelsesätt – ja, även i moderniteten. Denna utveckling och begreppsvärld har också i realiteten skett på gott och på ont, och ganska tydligt – i alla fall för dem med öppna ögon.

Människans medvetandeprocesser kommer till allra bästa uttryck när hon får agera i största möjliga frihet. När människan missbrukar sin frihet, så har hon egentligen aldrig varit fri – hon har varit slav under egots okunskap.

LJUSSKYGGA BORTFÖRKLARINGAR

Innocentius VIII:s bulla, *Summis desiderantes affectibus*, har två huvudsakliga budskap. Först och främst varningen för häxor och vad de egentligen är och har för sig. De har magin och trollkraften för att djävlas med människor, djur och natur. På så vis, trollar de fram naturkatastrofer, som sjukdomar, kraftiga hagelskurar och åskväder, eller ödesdigra naturkatastrofer som förstör odlingar och grödor. De får människor och boskap att bli ofruktsamma, och de mördar och massakrerar allt vad de kan förmå.

Bullan kom ut tre år före Häxhammarens utgivning, och det råder därför inget tvivel om att den häxjakten är på direkt initiativ från påven själv.

De allra flesta forskare menar i dag att det verkligen var kyrkan som lade grunden till häxjakten. Men inte alla. Några teologer, tycks ha svårt att acceptera att bullan skulle ha kunnat bli godkänd och fått sin välsignelse av en påve. Det är en sund reflektion i och för sig, men vars tvivel knappast överensstämmer med verkligheten.

Enligt några få av dessa teologer ifrågasätts uppmärksamheten vid det som bullan inte nämner, och menar att påven aldrig nämner något om Häxhammaren i sin bulla. Och detta menar dessa forskare skulle vara ett problem. De vänder sig nämligen emot att handboken Häxhammaren under hela dess långa utgivningsperiod, skulle ha haft något med påvens bulla i boken att göra. Dessa forskare tycks mena att det inte var rätt mot påven. Och denna ståndpunkt är besynnerligt av forskare i modern tid.

En av dessa teologer gör försöket att försåtligt låta sina tvivel gissa, eller önska sig en möjlig ledtråd till handbokens makt: "I flera århundraden såg boken ut att ha kyrkans välsignelse, men skenet kan bedra."

Denna försåtliga önskan är bedräglig och vill invagga till en möjlighet att kyrkan trots allt skulle kunna ha ett uns av oskyldighet i denna makabra tragedi. Dessa tankar liknar dem som menar att Förintelsen

inte existerat. Den skyldige påven med det oskyldiga namnet Innocentius VIII:s gav ut bullan som Krämer använde sig av. Och ingen påve försökte heller stoppa Häxhammaren under århundraden.

Så varför är bullan inkluderad i varenda utgåva av Häxhammaren? Ja, därför att det helt enkelt var kyrkans och påvens absoluta mening, att häxor skulle jagas, dömas och brännas – det är den andra delen av bullan.

Påvebullan nämner ingenting om Häxhammaren, eftersom handboken kom tre år efter påvens bulla. Krämer hade bara varit lydlig och gjort det som krävdes av honom. Bullan var väldigt användbar, och visade att Vatikanen inte var emot Häxhammaren eftersom de aldrig försökte bekämpa häxjakten.

Forskarna som vill mildra Vatikanens ansvar menar att det finns en möjlighet att bokens framgång inte hade något med påvens bulla och godkännande att göra. I stället skyller de på att det är "mästermanipulatören Heinrich Krämer, som varit besatt av att tysta sina kritiker och ändra synen på häxor."

Det fanns säkert många kritiker, men även de tystades under händelserna gång, men av vilka? Heinrich Krämer skulle väl inte själv ha klarat att av allt detta. Inte heller en förmodad pöbel. Det var nämligen bland vanligt enkelt folk som häxjakten riktade in sig på. Nej, det var fråga om en avancerad organiserad brottslighet, med den tidens samhälleliga resurser. En jämförelse med nazismens antisemitiska utrotningsparanoia är det mest relevanta.

Några tvivlande forskares försåtlighet försöker ge slingrande bortförklaringar om vad som egentligen hände. De skyller nämligen helt på Heinrich Krämer, eftersom det var han som gav ut handboken och inte påven – men det var alltså tre år efter bullan. Att det var påven Innocentius VIII:s bulla, *Summis desiderantes affectibus* som till sitt innehåll helt lade grunden till handboken är ett fullkomligt faktum.

Häxhammarens betydelse ligger till viss del i möjligheten med den kvantitativa spridning beroende på den nya effektiva boktryckarkonsten. Heinrich Krämer stoppades aldrig någonsin av kyrkan och fortsatte livet ut med att jaga häxor.

FÖRE HÄXHAMMAREN

Vatikanens inkvisitionsdomstol hade fortfarande stort inflytande år 1485, även om regionala furstar och kungar tagit över en del av de polisiära rättsväsendena. I den Österrikiska staden Innsbruck stod 48 kvinnor och 2 män anklagade för magi eller trolldom.

Brottsanklagelserna gällde att män hade förhäxats. Den som fick bära största skuld var en kvinna. Och förhørsdomaren var Heinrich Krämer. Hans förhör domineras ingående kring sexualiteten, och frågornas intimitet handlar om hennes personliga sexhandlingar, begångna under djävulskt inflytande. Förhørsdomaren envisades med att det handlade om promiskuitet utfört med hennes häxkrafter.

Kring förhørsprotokollen har vissa analyser av i dag gjort gällande att det handlade om förhørsdomarens sadistiska perversioner.

En lokal domare, som deltog i processen, blev upprörd över förhørsdomarens intrikata frågor, och anklagade istället förhørsdomaren för ett oerhört beteende. Han krävde att anklagelserna skulle upphävas, vilket också gjordes. Förhöret blev ett personligt nederlag för Heinrich Krämer. Detta trots hans trogna efterföljelse av påvens bulla, vilket han utförde i namnet av präst och ämbetsman. Bullan hade offentliggjorts redan år 1483.

Enligt Dr. Johannes Dillinger, Oxford Brooks University, "måste Krämer ha varit väldigt arg och frustrerad. Han hade misslyckats som häxjägare." Och Dillinger menade att "detta kom att orsaka en mans hämnd som gjordes till ett kall." Så är det säkert, men det förändrar naturligtvis ingenting om den grundläggande ansvarsfrågan. Krämer gjorde lydigt vad påvens bulla kungjorde. De flesta forskare anser bullan vara Häxhammarens viktigaste stöd – det är också katolska kyrkans ståndpunkt.

En påvlig bulla är ett officiellt dokument undertecknat av påven, och som gör texten till officiell kyrkodoktrin för kyrkans alla medlemmar. Och denna bulla anses tillhöra kyrkohistoriens mest notoriska bullor.

HEINRICH KRÄMERS ERFARENHET

Under året 1486 i Innsbruck, arbetar Heinrich Krämer med sin handbok. Boken är grundad på påvens bulla, men också med sina egna erfarenheter av häxjakt. Det han vill skapa är en handbok för massspridning, för att göra sin och kyrkans sak till en allmän samhällelig plikt. Och med den avsikten lyckas han.

I boken bevisas, enligt honom själv, att häxor verkligen existerar och att de är pest och pina för samhället. Han beskriver i detalj om häxeriernas fasa. Det handlar om klärvoajans, magi, trollformler för dödliga sjukdomar, barnoffer, frammanande av naturkatastrofer, drickande av blod. Det handlar också om häxor flygande till möten med demoniska älskare. Det tycks vara sexualiteten som psykologiskt ligger till grund för denne munks mörka inre.

I handboken lämnar Krämer också exempel från sin egen häxjakt. En sensationell rättegång utgör nämligen hans främsta erfarenhet. Den ägde rum före förödmjukelsen i Innsbruck. Han bedömer själv att det var det perfekta exemplet på häxjakt, av ett häxeriåtal med dödlig utgång.

Utgångspunkten för denna rättegång började 1484, i Ravensburg i Tyskland. Händelsen gällde en hagelstorm som hade varit förödande för regionens jordbruk. Krämer misstänkte att det rörde sig om häxeri. Åtta kvinnor står anklagade inför en lokal domstol, med förhördomaren Heinrich Krämer som ledare. I domstolen står en *strappado* – en tortyrordning. Offren hängs upp i handlederna bakom ryggen och hänger tills armarna går ur led.

Enligt Krämer erkände två kvinnor sina demoniska häxerier som orsakade hagelstormen. Heinrich Krämer beordrar domstolen att döma kvinnorna till att brännas på bål

Krämer såg denna rättegång som en stor framgång. Domstolen gjorde precis vad han befallt dem att göra. I handboken beskriver han rättegången på sitt speciella sätt. Det är en detaljerad skildring, skriven av honom själv: "I staden Ravensburg brändes två kvinnor till

aska." "De förorsakade mycket skada i Djävulens händer."

Krämer och Sprenger var aldrig ensamma med att utföra sådana ruskigheter. Han och väldigt många med honom hade en påvlig bulla som rättfärdigade deras nitiska handlingar.

Heinrich Krämers medförfattare hette Jacob Sprenger, professor från Kölns prestigefyllda universitet vid den tiden. Kring denne persons delaktighet har det bland forskare gjorts försök att förringa hans delaktighet i häxprocesserna. Samma forskare som försökte förringa påvens delaktighet.

"Jacob Sprenger var nämligen en av de dominikanska munkarnas högsta ledare i Tyskland. Det var dominikanerna som utgjort ledningen av Inkquisitionen och dess förhørsledare. Vissa experter anser att Sprenger enbart skrev bokens förord. Andra anser att han var litterär rådgivare. Ytterligare andra tror att han inte hade något med boken att göra, utan att Krämer förfalskat Sprengers namn."

Dessa försåtliga uttalanden från en forskargrupp, är inte särskilt övertygande. Krämer var inte på något sätt och vis isolerad figur i dessa omfattande handlingar. Det visar bland annat de olika domstolsprotokollen från olika delar av Europa. Det är många av kyrkliga personer inblandade.

Många forskare är däremot eniga om att Heinrich Krämer var den dominerande författaren till just Häxhammaren.

I en rättegång långt efter Ravensburg, i Wiesenstein, blir kvinnor torterade. Förhørsdomare som konsulterar Häxhammaren vet att det är det bästa sättet att få häxor att erkänna. "Om personen inte erkänner sanningen, så förhör man vederbörande i en eller två dagar till under tortyr."

Tortyr får dem att namnge medbrottslingar. De vet att de har medbrottslingar, för de är delar av en konspiration. Bland de värsta redskapen är en huvudborrande skallkrossare, strappadon och handkrossande tänger kända som tumskruvar.

Wiesenstein-rättegångarna varar i flera månader. Fler än 60 kvinnor erkänner och blir brända på bål. Och det var många som fick genomlida samma rättegångar.

HÄXHAMMARENS INNEHÅLL

Malleus Maleficarum, eller Häxhammaren, består av 256 sidor med tätt sammanpackad latinsk text – skriven 1486. En handbok om hur man uppspårar, förhör, torterar och dömer häxor. Den spreds till kyrkor, myndighetspersoner, prästerskap, universitet och bibliotek. Häxhammaren spreds som en löpeld. Det är utan tvivel det mest omfattande försöket att bevisa att häxor finns på riktigt, och därför måste häxor avrättas.

Innehållet handlar om maktfullkomlighet för att kväsa uppstudsighet och hålla folk i herrans tukt och förmaningar. Avsikten med handboken var att den skulle skola häxjägare, och för att användas. Boken fick en katastrofal spridning och åttlydnad.

Häxhammaren sprids runtom i Europa som en pesthärd, och når Nya världen under tidigt 1600-tal.

Boken uppfann inte häxjakten. Europas första stora häxjakter ägde rum långt före bokens tillkomst. Redan under första århundradet fanns det en rad propagandamakare som skrev nedsättande om kvinnornas betydelse och om deras sexualitet med mera.

Dilemmat med häxhammaren var att häxeri inte verkade logiskt. Det var en aspekt som även gällde under tiden som häxjakten förekom. Men att sätta sig emot behandlingen av häxor medförde straff, ja till och med dödsstraff. De som tvivlade på häxerier och som gjorde motstånd, blev med tiden själva dömda, torterade och avrättade. Andra som tvivlade på häxerier höll sig undan och tystnade.

Det är inte speciellt långsökt att göra en jämförelse med nazism.

Häxhammarens innehåll gällde grumliga föreställningar om att Gud låter Satan verka på Jorden, och som gav kvinnor övernaturliga krafter. Denna osannolikhet försöker handboken förklara. Varför gör Gud det här? Och handbokens författare försöker bevisa att häxor existerar.

”Häxologins vetenskaplighet” förklaras i tre delar:

Del ett: En filosofisk argumentation för att häxor existerar.

Del två: En guide för prästerskapet i hur man känner igen häxeri i sitt eget samhälle.

Del tre, den mest ökända av dem alla: En praktisk handbok i anklagande, åtalande och dömande av häxor till döden.

Dessutom fanns påvens bulla med, avsedd som rättfärdigande och stöd för bokens ändamål.

Forskare menar att Krämer inte kan ha haft någon aning om hur verkningsfull Häxhammaren i tre delar skulle bli. Den bidrog så småningom i mördandet av kanske hundratusentals kvinnor. Den officiella siffran ligger på 60 000 mördade kvinnor, på grund av Häxhammaren. Det är vad som kommit fram av förhørs- och rättegångsprotokoll.

Under hela medeltiden, och fram till i dag, kan många protokoll ha gått förlorade på grund av många orsaker, som krig, bränder eller av medveten förstörelse. Av den anledningen kan dödssiffran vara avsevärt högre.

Häxjakt, eller liknande förföljelser finns det belegg på redan före den mörka medeltiden. Vi vet att kristna martyrer under romerska kejsarimperiet blev brända till döds. Denna förnedring fortsatte under det Tyskromerska Riket och fram till upplysningstiden i många länder.

Europas första vidsträckta häxmani utbryter i mitten av 1300-talet, ett århundrade före Häxhammaren. När häxjakten sprids, förändrades den. Det som började som ett försök att stoppa hedniskt utövande av magi, blir till ett betydligt farligare hat. Häxor beskylls från att vara hedningar till att bli sataniska kättare.

När Häxhammaren kommer ut 1486, råder det stor oenighet om hur häxorna får sina krafter. Ända tills boken kom var folk oeniga, till och med de som trodde på häxor, enligt professor Hans Broedel, University of North Dakota.

Boken har svaren. Boken har ett skrämmande svar på hur satan korrumpierar människor. Satan gör människor till medbrottslingar, och vällustiga kvinnor är extra utsatta. "Deras köttsliga lustar är omätliga. Därför förlustar de sig med demoner".

Häxhammaren är den handbok som söker ge de mest systematiska bevisen, för att de här medbrottslingarna nästan alltid är kvinnor. Titeln *Malleus Maleficarum* identifierar häxor som kvinnor. Heinrich Krä-

mer säger att han refererar till kvinnliga häxor och inte manliga häxor.

På frågan om varför häxor bör fruktas och utrotas ger boken ett skrämmande svar. Häxor är ett tecken på domedagen, "Dagen före domedagen kommer alla att skickas ned till helvetet."

Heinrich Krämer knyter an till djävulsdyrkan och en fruktan för domedagen. Gud är så vredgad över häxeriets heresi att han låter Satan hjälpa häxor med sitt utövande. Till slut låter han jorden gå under, och det kommer att ske inom kort.

Medförfattaren Jacob Sprenger, var en högt respekterad professor i Köln. Sprenger och Krämer ber universitet om skriftligt godkännande för Häxhammaren. Sprengers auktoritet gör uppgiften enkel, och flera lärda skriver under.

Vissa forskare antyder att Krämer kom ensam och krävde stöd av universitet, men fick inget stöd. De antyder också att Krämer skulle ha förfalskat underskrifter för att sedan trycka handboken. Medan andra specialiserade forskare är avvisande och undrar om Krämer skulle ha vågat göra något sådant?

Ovanstående antydningar är säkert försåtliga önskningar för att minimera kyrkans ansvar över en verklighet som är komplicerad och svår att bara kunna borstas bort. Verkligheten har bitit sig fast.

I dag håller olika forskningsgrupper på med att studera, vad som godkändes och av vilka, i allt det som hände på universitetet i Köln under denna mörka medeltid.

I Tysklands historiska museum letar dr Dillinger och dr Schnyder efter tecken på förfalskning. I Washington DC ska dr Hans Broedel och dr Christopher Mackay inspektera godkännandet, i en av bokens få första utgåvor i USA, daterad år 1487.

Om händelserna i Köln visar sig ha varit förfalskningar av Heinrich Krämer, då skulle man kunna tänka sig att Kölns universitet och professor Jakob Sprenger kan bedömas vara fria från förbrytelserna, och därmed även kyrkan. Det skulle kunna vara så. Men det skulle också kunna vara ett försök efter ett sökande för en avledande möjlighet att rentvå en kyrka som forskarna själva värnar. Det kan se så ut.

Det forskarna bearbetar är godkännandet som består av två delar.

Den första delen är en konkret recension signerad av fyra akademi-

ker och bevittnad av en notarie.

Den andra delenn är ett vagt godkännande av häxjakt, signerad av åtta akademiker. Under de här signeringarna var inte notarien närvarande. Notarien som var ansvarig erkänner att han inte var närvarande när del två signerades, vilket anses vara lite märkligt.

Andra bevis ifrågasätter signaturernas giltighet. Minst två personer som signerat den, hävdar senare att de inte gjorde det. Det skulle enligt forskarna kunna tyda på att det här kan vara förfalskat. "Även om underskriften är äkta, kan skenet ändå bedra." En av herrarna, Andreas, erkänner att han gav boken sitt stöd efter bara en hastig titt på den. Han hade inte läst dokumentet noga

Jag misstänker att ovanstående kan vara en himla soppa av försåtlig geggamoja, och som inte gynnar vare sig historia, teologi eller sanningen. Som tur är finns det forskargrupper som ser med andra ögon och med en mer realistisk inriktning.

Professor Jakob Sprenger var nämligen en av de högsta ledarna för dominikanerorden, den munkorden som varit inkquisitionens görare. Inga instanser inom kyrkan sökte rentvå sig, eller försökte stoppa häxjakten under medeltiden. Att i dag försöka minimera ansvaret för kyrkans ansvar är varken trovärdigt eller moraliskt godtagbart.

Häxhammarens godkännande av universitetet i Köln finns tryckt i handbokens alla exemplar och upplagor, i stort sett. Ingen läsare hade anledning att betvivla ett så mäktigt godkännande. Godkännandet bidrog till att göra Häxhammaren till det fenomen som det blev.

HÄXHAMMAREN KUNDE HA GLÖMTS

Häxhammarens monstruösa vapen kunde ha glömts bort, om den inte sammanföll med en världsomvälvande uppfinning – tryckpressen. Det anser några forskare. Det kan vara en sanning med modifikationer. Efter att Gutenberg konstruerat tryckpressen 1454 kunde författare sprida kunskap vitt och brett. Men knappast av vem som helst.

Bland vissa forskare menar de att först när tryckpressen fanns kunde vem som helst skriva, trycka, sälja och ge ut en bok och influera folkopinionen i massiv skala.

Detta är knappast sant! Inkquisitionen fanns ännu kvar vid den tiden, kanske med ett mindre inflytande under andra hälften av 1400-talet. Men när det rörde sig om en så kontroversiell händelse som en bok av Häxhammarens omfattning var det ingenting som kunde smusslas undan i något slags hemlighetsmakeri. Allt som skrevs bevakades minutiöst, i synnerhet en bok som kunde spridas i massupplagor. Utan samtycke av kyrkan, feodalherrar och kungamakten vore det en omöjlighet. De undersökte allt, och forskade i allt som skrevs, och de letade frenetisk efter bevis, och de hade stor erfarenhet av polisiär underrättelsetjänst sedan 1200-talet.

Ansvarsfrågan är av betydelse med tanke på vad som gjordes av dem som hade makten över kyrkan, och i försöken att minimera ansvaret. Dessa frågor kan liknas vid den "slutliga lösningen" som beslutades i Wansee i Tyskland på 1940-talet, på uppdrag av Hitlers direktiv, vilket i sin tur kan jämföras med påvens bulla. Så är det!

Under 1500-talet får handboken sin största spridning och sitt största inflytande över Europas folk. Hela Europa var en oroshärd i krig och söndring.

Inbördes stridigheter drabbade den Katolska kyrkan, samtidigt som den protestantiska reformationen tog sin början. Det såg ut som conflagratio, eller ragnarök. Satans inflytande växte i Europa, och om ingen gjorde något åt det, skulle världen gå under. Så kunde oroliga tankar formuleras.

PSYKOLOGISKA PERSPEKTIV

Något utmärkande i Häxhammaren handlar om kvinnan och sexualiteten. I boken är kvinnornas begär häftiga. Kvinnor försöker att förföra och bedriva hor med demoner.

Enligt boken är kvinnliga begär viktigt för Satan. "Trollkvinnor på rygg, nakna över naveln. Lemmarna är i position för den smutsiga handlingen." "De är långt mer känsloladdade än män och kan inte behärska sig. Män däremot räcker inte till och har inte samma begär."

Det skriver en man som är präst i celibat och som aldrig varit med en kvinna. Krämer skriver att kvinnor kontrolleras av Satan, och det gör vikten vid sexualiteten så förhärskande.

När det gäller häxeriernas psykologi, är forskarna eniga om att Häxhammaren, genom att göra tvivel till lagbrott, bidrog till att skapa en monstruös institution bestående av kvinnohat, paranoia och rädsla.

Den romerska kyrkans kvinnosyn har sitt arv exempelfierat i synen på kvinnliga präster. Det är ett arv i släktskap med Häxhammaren. Samma sak med föraktet mot homosexuella människor, det är häxerivärderingar som ännu inte tvättats i den bedrövliga världsvida kyrkan.

Krämer säger i boken att: "Vi lever i kvinnornas tidsålder. Kvinnors lustar och köttslighet sprider perversion överallt." För Krämer är tidens kvinnodominans skrämmande och något som måste stoppas.

Men boken avslöjar en mans nakna själ, en som inte förstått någonting om vad Jesus berättat för människorna. Heinrich Krämer föddes av den romerska kyrkan, och med den dog han.

Bokens sexfixering har undersökts av många forskare som berättar en hel del om brev skrivna av Krämer. Breven handlar om det som hände kring rättegången i Innsbruck. Och det var när han drev anklagelserna om konspirationer och djävulska häxor med kvinnlig sexualitet, alltför ingående, som många reagerade. Han menade att:

"Det är typiskt uppförande för häxor. Därför bör man studera kvinnans bakgrund när hon ställs inför rätta."

Breven som skickades mellan biskopen, myndigheterna och Krämer avslöjar en alarmerande bild av Heinrich Krämer, Institoris. Hans uppförande är stötande. Han uttryckte sig i skarpa ordalag och hunsade den anklagade. Efter rättegången blir hans uppförande ännu anstötligare. Han stannar i Innsbruck och förföljer anklagade kvinnor.

Biskopen skickar honom arga brev, där han blir ombedd att ge sig av.

I ett av breven varnar biskopen Krämer för att de anklagades äkta män kan utsätta honom för våldshandlingar. Biskopen menade att han var en galning.

Forskare liknar boken vid de rasistiska lögnerna i Adolf Hitlers Mein Kampf. Ju mer skandalösa fördomarna är, desto lättare att övertyga folk.

Vid 1600-talets början hade bokens inflytande spridit sig ytterligare. Hysterin runt häxjakt når den engelsktalande världen. I några av tidernas mest berömda häxrättegångar sätter bokens idéer ett av sina sista, outplånliga spår.

RÄTTEGÅNGEN I MASSACHUSETTS

I Salem-regionen i Massachusetts gick rykten om våldsamma häxerier, och mynnar ut till ohyggliga anklagelser. Det handlade om rättegångsprotokoll om getter som dör eller barn som blir sjuka, det var grunden för anklagelser om häxeri.

Några invånare av betydelse gör det oväntade och vänder sig mot anklagelserna. De ifrågasätter de orättfärdiga anklagelserna och häxjakten över huvudtaget. De åtalas och döms själva till straff, som medlöpare till häxorna. Alla som uttryckte tvivel eller försvarade de anklagade misstänktes som medskyldiga. Åtskilliga blir hängda.

Att inte tro på häxerier var detsamma som kätteri. Ifrågasättande av häxors verklighet var detsamma som medskyldighet.

Folk tvingades att namnge sina grannar för häxerier, för att inte själva bli anklagade.

Snart börjar anklagelser mot högt respekterade kvinnor misstänkta för att ha varit närvarande vid djävulsdyrkan. Så småningom, i både i Europa och i Amerika anklagas kvinnor från överklassen, och det blir av avgörande betydelse för början till slutet på häxjakten.

När rättegångarna tog slut, mot slutet av 1600-talet, fastslås antalet avrättade häxor till någonstans mellan 40 000 och 60 000, enligt domstolsprotokoll.

DEN ORGANISERADE FÖRFÖLJELSEN

Inkvisitionen, en romerskkatolsk specialdomstol från början av 1200-talet, med uppdrag att uppspåra, förhöra, bevisa och straffa alla dem med åsikter av annan trosuppfattning. Det vill säga alla som inte underordnade sig den romerska kyrkans lära. De straffades med prygel, tortyr eller med avrättning på bål. De som direkt erkände sig skyldiga, kunde få strafflindring.

Det var bland dominikanerna som det lämpliga tjänstemannaurvalet gjordes. Denna munkorden hade viss erfarenhet av att vara först med att jaga och förfölja oliktankare i större omfattning.

Dominikanerorden grundades i Spanien av prästen Dominicus (1170–1221) på uppdrag av påven Innocentius III. Dominikanerna kom i konflikt med *katharerna*, som hade sina församlingar spridda runt omkring i sydvästra Europas Medelhavsområde. Dominikanerna ansåg att katharerna inte hade den rätta tron, och därför skulle de bekämpas.

Katharerna synliggjordes under början av 1000-talet. Det var en kristen och framgångsrik kyrklig organisation. Kunskap och bildning värderades högt i denna rörelse. Rörelsen liknade romerska kyrkans organisationsformer, styrda av biskopar, präster och kyrkostyrelser.

Katharerna grundade korsriddarförsamlingar runt Medelhavsområdet till försvaret för överlevnad i sin utsatthet och i orostider.

Det särskiljande mellan katharerna och romerska kyrkan låg framförallt i katharernas dualistiska grundsyn. Denna värld är ond, medan ljusriket är gott och ska ledas av Jesu andemening. Dessutom förkastade katharerna alla sakramenten, som materialistiskt. Invigningshandlingen var istället *consolamentum* – tröst. I övrigt var kvinnan mera jämställd med mannen i fråga om engagemang och inflytande tillsammans med sina medbröder inom församlingarna.

Bland katharernas kyrkliga ledning fanns en kvalitativ skillnad i jämförelsen med romerska kyrkan: ledningen skulle vara föredömlig

i handling och tro för medmänniskorna. De skulle inte vara materiellt rika, och skulle kunna godkännas av församlingsmedlemmarna genom allmänna församlingsval.

Katharerna var bland annat påverkade av *manikeism*. Även om en påverkan fanns så hade katharerna tappat väldigt mycket från manikéerna. Det fanns rester kvar efter manikeism runt hela Medelhavsområdet, och i främre och bortre Asien, vid tiden då katharerna hade sin uppkomst. Manikéerna var pacifister och använde aldrig vapen, utan hellre civil olydnad.

Katharerna utgjorde ett hot enligt den romerska kyrkan, och fick den mäktigaste av medeltidens påvar, Innocentius III, att ställa sig bakom en undersökningskommission. Uppgiften gavs till Dominicus.

Samme påve inleder den romerska kyrkans allra första korståg, inom den kristna sfären, riktad mot de kristna katharerna. Påven ville inhämta all information om katharernas utbredning. I samma anda förklarade kejsar Fredrik II med en ny lagstiftning, 1224, att kättare skulle brännas på bål.

Denna lagstiftning tvingades på kejsaren. Innocentius III hade nämligen inflytande över kejsaren på grund av ett tidigare förmyndarskap. Dessa lagar togs sedan över av påven Gregorius IX, som var den första påven som använde inkvisitorer, vilka alltså hämtades från dominikanerorden.

De nya lagarna gällde plikten att ange misstänkta, bruket av tortyr, förbudet mot att anklagade fick ha försvarare, accepterandet av anonyma anklagelser, och det världsliga verkställandet av domen. Det ledde till angiverier, ryktesspridning och excesser och politiskt maktmissbruk.

Gregorius IX är mest känd för sin nit att vilja ta död på kättare, så många som möjligt. Han ville efter det att Inkquisitionen förhört och torterat offren låta dem avrättas av den världsliga makten. Detta för att kyrkan skulle slippa besudla sig, enligt påvens egenhändiga skrift *Liber extra*, en samling påvedekret.

Inkquisitionen var en överdomstol i troendefrågor och stod över alla andra domstolar, med ensamrätt att lägga sig i allt som rörde en enskild människas görande och tänkande i livet – från vagga till grav.

I Portugal och Spanien pågick denna inkquisition under ledning av storinkvisitorer ända fram till åren 1821 och 1834.

Detta är den övertydliga uppkomsten och sambandet med den senare så kallade häxjakten.

JESUS VARNINGAR

Paulus eftersträvade hierarkisk konformism i enlighet med den då fariseiska traditionen, istället för mångfald och tolerans. Han skickade brev runt omkring till församlingarna. Många gånger var de ett slags hotfull propaganda för att göra hans sak till hela församlingens sak. "Vilka dårar ni är, ni galater! Vem har förhäxat er?"

Paulus grälar ofta med församlingarna, han kan inte alls tolerera att andra också tog sig rätten att tolka värdeläran efter Jesus. Under den första tiden diskuterades det verkligen om vad som kunde vara Jesus rätta andemening. Det är också efter dessa diskussioner som Paulus gamla erfarenhet, som den fariseiske polisagenten och förföljaren av de Jesustroende, nu åter börjar göra sig gällande. Paulus skriver:

"En kvinna må lära i stillhet med all undergivenhet. Jag tillåter inte en kvinna att undervisa eller att utöva myndighet över en man, utan hålla sig i stillhet. Ty Adam blev danad först, sedan Eva. Och det var inte Adam som blev bedragen, men kvinnan blev grundligt bedragen och råkade i överträdelse."

Från den uppenbarelse Paulus hade på vägen till Damaskus antar han nu en ny inställning, hans ånger börjar nu sakta avklinga. Paulus kommer nu att välja den breda vägen i stället för den smala vägen. Den breda vägen är maktspråkets väg som Paulus återgår till. Han är skolad och kunnig inom retorikens område, och han predikar nu öppet de fariseiska värderingarna. Han döljer det inte på något sätt. Han använder samma argument mot sina kontrahenter, så som en gång fari-séerna gjorde mot Jesus. Vilken otrolig besvikelse för alla Jesustrogna.

Paulus blandar nu in ännu mera av sina egna åsikter, som är allt annat än intentionerna från det Jesus lärde ut. Paulus erkänner dock att det är hans egna synpunkter som saluförs, enligt följande:

"Jag har ingen befallning från Herren, men jag ger min mening till känna såsom en som har fått barmhärtighet sig visad av Herren till att vara trogen."

Ovanstående Paulusord borde kunna övertyga fundamentalister om att allt som står skrivet i Bibeln inte är Guds ord! Men dessa fundamentalister väljer i stället innehåll som motsvarar deras egna värderingar. Och detta går inte ihop med Jesus. Paulus uppmanar församlingarna att de skall efterlikna honom, precis så som han efterliknar Jesus, vilket han inte alls gör. Han agerar nu åter som vissa fariséer, dem som inte Jesus kunde acceptera. Och Paulus fortsätter:

”Bli mina efterliknare, såsom också jag är i Kristi. Nu berömmar jag er, därför att ni i allting kommer ihåg mig och håller fast vid traditionerna (fariséernas) som jag har låtit dem gå vidare till er. Men jag vill att ni skall veta att varje mans huvud är Kristus, och en kvinnas huvud är mannen, och Kristi huvud är Gud. Varje man som ber profeterna med något på huvudet drar skam över sitt huvud, men varje kvinna som ber eller profeterar med huvudet obetäckt drar skam över sitt huvud, ty det är ett och detsamma som vore hon en kvinna med rakat huvud. Ty om en kvinna inte täcker sig, så må hon också bli klippt; men om det är till skam för en kvinna att vara klippt eller rakad, så må hon täcka sig. Ty en man bör inte ha huvudet täckt, eftersom han är Guds avbild och härlighet; men kvinnan är mannens härlighet. Mannen är nämligen inte av kvinnan, utan kvinnan av mannen; och vad mera är: mannen skapades inte för kvinnans skull, utan kvinnan för mannens skull. Därför bör kvinnan ha ett tecken på myndighet på sitt huvud för änglarnas skull. Dessutom: i förbindelse med Herren är varken kvinnan utan mannen eller mannen utan kvinnan. Ty alldeles som kvinnan är av mannen, så är också mannen genom kvinnan; men allting är av Gud. Döm för er egen del: Är det passande för en kvinna att obetäckt be till Gud? Lär er inte naturen själv om en man har långt hår, är det en vanära för honom; men om en kvinna har långt hår, är det en ära för henne?”

Paulus skapar nu en hotande rörelse mot kvinnorna. Hans egentillverkade kvasilogik är helt i strid mot Jesusintentionen. Dessutom är ju den allmänna uppfattningen att Jesus själv bar långt hår, vilket inte alls varit stötande. Romarna var korthåriga, som militärer, likaså Paulus, som var romersk medborgare. Judarna var ofta långhåriga med stiliga skruvlockar, som vi kan se än i dag. Som kuriosa kan man på

vissa museer se målningar med Paulus i ovanligt långt hår, antagligen konstnärens ironiska konstnärshandling.

Följande citat gör inte kvinnans ställning ljusare:

”Såsom i de heligas alla församlingar må kvinnorna tala i församlingarna, för det är inte tillåtet för dem att tala, utan låt dem underordna sig, precis som Lagen säger. Så om det är något de vill veta, låt dem då fråga sina egna män hemma, för det är till skam för en kvinna att tala i en församling.”

”Slavar må underordna sig sina ägare i allting och behaga dem väl, i det de inte säger emot.”

Många som kallade sig kristna blev med tiden föga bättre än de fariséer, de som misstrodde Jesus. Och detta är vad de fått lära sig av Paulus.

Paulus säger:

”Jag är ju den ringaste av apostlarna, och jag är inte god nog att kallas apostel, eftersom jag har förföljt Guds församling. Men genom Guds oförtjänta omtanke är jag vad jag är. Och hans oförtjänta omtanke gentemot mig visade sig inte vara förgäves, utan jag har mödat mig mer än de alla, men ändå inte jag utan Guds oförtjänta omtanke som är med mig. Men vare sig det är jag eller de, så predikar vi, och ni har trott.”

Ingenting blir fördolt om man söker. Allt kommer upp till ytan och avslöjas. Men trots det uppenbara har hans åsikter omhuldats. Varför? Det är hög tid med en uppgörelse!

Fegheten får inte stå i vägen för Jesus sanna ord!

En man som absolut inte ville finna sig i att kvinnor andades fritt, och som fick Paulus att blekna i fråga om förakt mot kvinnans jämställdhet var romaren med namnet Tertullianus. Han blev kristen år 197. Han angrep kvinnorna med oerhörda anklagelser och skymfande utfall. Han beskyllde kvinnan för att vara djävulens inkörspport, att det är kvinnan som visar vägen till det förbjudna äppelträdet, det är kvinnan som är den första som bryter mot den gudomliga lagen, och så vidare. Han skyller även på kvinnan för Jesus död. Han citerar ideligen Paulus fördomar mot kvinnorna, och han lyckas övertyga veliga, kraftlösa och hunsade människor.

Men vad är det då som orsakar Tertullianus hätska utfall? Han skriver så här:

”För hur trovärdigt skulle det verka, om Paulus som inte tillåter en kvinna att lära sig alltför mycket, skulle ge en kvinna makt att predika och döpa? Låt dem tåga och istället fråga sina män i sina hem.”

Det råder här ingen tvekan om att kvinnorna vid denna tid agerade i församlingarna. Sådana här indicier finns det mycket av och som växer till bevis, enligt forskningen.

Tertullianus kom att tillhöra romerska kyrkans kyrkofäder. Han angriper alla dem som inte inbegriper Paulus åskådning angående kvinnans roll. I dessa sammanhang börjar en övergång av successionsordningen sakta men säkert från Jesusrörelsens värderingar till anhängarna av Paulus värderingar. Och det nya Rom ser möjligheterna av att kunna styra över Jesusrörelsen i nya fåror. Jesusrörelsen håller nämligen på att bli en massrörelse.

HÄXJAKTENS RÖTTER I MODERN TID

Motståndet mot kvinnliga präster är resterna av den mörka medeltidens häxjakt, som inte vill släppa greppet.

Albert Speer, en av koryféerna i Hitlers regering under 1940-talet, berättar i sina minnesböcker om Heinrich Himmler och hans SS.

Himmler var som besatt av en romantisk syn på Inkquisitionen. Han tog till sig allt om denna rörelse, och härmade den minutiöst. De svarta uniformerna med dödskallemärken, efter den dominikanska svarta doken, och den skrämmande stora luvan.

Dödskallar fanns som symboliska dekorationer som påminnelse och varning för döden i en hel del kyrkor. Men det som Himmler framförallt glädde sig över var Inkquisitionens uppdrag att uppspåra, förhöra, bevisa och beivra alla dem som handlade med annan politisk uppfattning. Och de som inte underordnade sig makten straffades.

Himmler ville även låta SS likna den katolska augustinerregeln, det vill säga en sluten SS-orden med stram, hierarkisk troendemystik, i lydriad och föredömlighet.

Det var naturligtvis stor skillnad på Augustinus klosterregel och det som utövades av nazism. Men vissa likheter fanns trots allt.

I Sydtyskland hade Himmler låtit renovera en gammal medeltida borg högt uppe på ett berg, som medelpunkt för SS-orden. I borgen fanns någöt som liknar Kung Arthurs riddarsal för SS-ordens allra högsta dignitärer. I samma region som Heinrich H. residerade, hade tidigare den ambitiösa kvinnohataren Heinrich K. verkat med sina förföljelser och mördande.

För övrigt anses SS-ledaren ha funderat över om han kunde ha varit en inkarnation efter en tidigare medeltida kung från samma region med namnet kung Heinrich.

Sådana sökare har det funnits alltför många av under solens gång. Och de gjorde mycket skada i onskans tjänst.